

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2285/2019
28.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Антоновић, адвокат из ..., против туженог „Телеком Србија“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Александар Петровић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и утврђења постојања радног односа на неодређено време, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3017/18 од 10.01.2019. године, у седници одржаној дана 28.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда Крагујевцу Гж1 3017/18 од 10.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 693/2015 од 22.03.2018. године, у ставу 1. изреке, утврђено је постојање радног односа тужиље на неодређено време код туженог почев од 20.09.2005. године, под условима ближе описаним у овом ставу изреке пресуде, па је поништен као незаконит акт туженог број ../.-2015 од 24.07.2015. године којим је раскинут уговор о обављању привремених и повремених послова закључен између парничних странака дана 19.06.2015. године и обавезан је тужени да тужиљу врати на рад. Ставом 2. изреке тужилци су досуђени трошкови парничног поступка.

Одлучујући о жалби туженог изјављеној против наведене првостепене пресуде, Апелациони суд у Крагујевцу донео је дана 10.01.2019. године пресуду Гж1 3017/18 којом је одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилца је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по ревизији туженог у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14), па је утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена апсолутно битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није учињена ни релативно битна повреда одредбе парничног поступка у смислу

члана 396. став 1. Закона о парничном поступку, на коју је неосновано указано у садржини ревизији, имајући у виду да је другостепени суд образложено ценио све битне жалбене наводе. При том, другостепени суд је одбио жалбу туженог и потврдио првостепену одлуку, прихватајући утврђено чињенично стање и примену материјалног, па стога није био дужан да детаљно образлаже своју одлуку, сходно одредби из става 2. истог члана.

Према стању у спису предмета, тужила је била у радном односу код туженог од 1999. године па до отказа уговора о раду дана 24.07.2015. године. Након отказа, тужила је наставила да ради код туженог, на одређено време, преко посредничког субјекта. Током трајања радног односа, све до доношења оспореног акта, тужила је у континуитету закључивала уговоре о раду за различито именована радна места, али је обављала исту врсту послова. У периоду од 01.09.2006. године до 30.04.2013. године тужила је са туженим закључила 20 сукцесивних уговора о посредовању за послове „телемаркетинг“ и „оператор контакт центра“, а у периоду од 01.05.2013. године до 31.07.2015. године је закључила 10 уговора о привременим и повременим пословима као „оператор“, „пружање информације корисницима“ и „агент контакт центра“. Оспореним актом туженог од 24.07.2015. године, раскинут је уговорни однос са тужиљом, закључно са 31.07.2015. године, због престанка потребе за обављањем ових послова. У периоду од 01.08.2015. године до 30.06.2016. године тужила је радила код туженог на систематизованом радном месту „техничар за сервисну подршку“ посредством агенције за запошљавање.

Полазећи од напред утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су становишта да је тужила почев од заснивања радног односа код туженог па до 20.09.2005. године у континуитету обављала исту врсту послова, на основу сукцесивно закључених уговора о раду на одређено време, па како је трајање радног односа под напред описаним условима трајало дуже од 12 месеци, то је тужила у смислу члана 37. став 1. Закона о раду код туженог засновала радни однос на неодређено време.

По оцени Врховног касационог суда, правноснажна одлука донета у другом степену је заснована на правилној примени материјалног права.

Уговор о раду на одређено време може се закључити под условима прописаним чланом 37. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05). Трајање уговора о раду одређено роком, према одредби из става 1. овог члана закона, непрекидно или са прекидима, не може трајати дуже од 12 месеци. Уколико су послодавац и запослени имали закључен уговор о раду на одређено време и уколико је запослени код послодавца обављао истоврсне послове у периоду дужем од 12 месеци, то радни однос на одређено време, истеком 5 радних дана у којима је запослени наставио да ради, по сили закона прераста у радни однос на неодређено време. У питању је законом прописана претпоставка о преображају радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, која је у функцији обезбеђења законом прописаног рока о максималном трајању рада на одређено време.

У конкретном случају, тужила и тужени су почев од 16.09.2003. године закључили више сукцесивних уговора о раду на одређено време. Систематизована радна места, на која је тужила била распоређена, другачије су именована од стране послодавца, међутим, суштински су подразумевала обављање послова исте врсте. Како је тужила на описаним пословима почев од заснивања радног односа па до дана 15.09.2005. године провела више од 12 месеци, то је даљи наставак рада на овим пословима, у трајању од 5 радних дана, за правну последицу имао преображај радног односа у радни однос на неодређено време. Стога, одлука туженог о престанку уговора о раду тужиле од 24.07.2015. године није законита, имајући у виду да у моменту њеног

доношења тужила није имала положај запосленог на привременим и повременим пословима, већ положај запосленог на неодређено време.

При том, нижестепени судови правилно закључују да је значајна околност приликом пресуђења то што је тужила остварила континуитет у раду код туженог, без обзира на чињеницу закључења више сукцесивних уговора о раду у дужем временском периоду.

Неосновани су ревизијски наводи да је тужила тражила судску заштиту права из радног односа по истеку преклузивног рока из члана 195. Закона о раду, имајући у виду да је увидом у спис предмета утврђено да је тужба поднета дана 28.09.2015. године, а да је одлука о престанку радног односа од 24.07.2015. године уручена тужили дана 30.07.2015. године. Из изложеног следи да је тужба поднета у законом прописаном року од 60 дана, рачунајући од дана пријема одлуке, као датума када је повреда права из радног односа запосленом постала видљива.

У погледу ревизијских навода туженог који се односе на околност да је тужила у периоду од 01.08.2015. године наставила рад код туженог као лице ангажовано посредством стране агенције за запошљавање, Врховни касациони суд указује на то да је тужени исте наводе изнео и у жалби на првостепену одлуку, да су ови наводи цењени од стране другостепеног суда, чију оцену и разлоге овај суд прихвата, без потребе за детаљним образлагањем у смислу одредбе члана 414. став 2. Закона о парничном поступку.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић